

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: **X**
sídlem X
zastoupená Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem
sídlem Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. MHMP 2041543/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. MHMP 2041543/2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Praha 2 (dále též „ÚMČ Praha 2“) ze dne 3. 9. 2024, č. j. MCP2/474228/2024/OSA-OPR/Cap (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 9 odst. 6 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 20/2022 Sb., o stanovení obecního systému odpadového hospodářství hlavního města Prahy (dále jen „vyhláška o odpadech“) ponechala dne 24. 8. 2023 (čtvrtek) v čase okolo 15:50 hodin před domem nacházejícím se v X na chodníku kontejner na směsný odpad, přestože dnem svozu je úterý. Za tento přestupek byla žalobkyni podle § 4 odst. 3 zákona o přestupcích udělena pokuta ve výši 7 500 Kč.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, že ustanovení § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech je v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem, přenáší odpovědnost za umístění odpadových nádob výhradně na vlastníky nemovitostí, aniž by stanovila odpovídající povinnost obce zajistit prostor pro jejich přistavení. Takové přenesení odpovědnosti nemá přímou oporu v zákoně č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“). Tato vyhláška neurčuje způsob, jakým mají vlastníci nemovitostí splnit povinnost přistavení sběrných nádob v den svozu, pokud nemají žádnou jinou legální možnost jejich umístění. Nevymezila žádnou výjimku či alternativní řešení, čímž vystavila některé subjekty právní nejistotě a fakticky jim znemožnila splnit uloženou povinnost bez hrozby sankce. Ve své podobě přenáší veškerou odpovědnost na vlastníky nemovitostí, aniž by reflektovala jejich skutečné možnosti. Takový postup odporuje principům právního státu a přiměřenosti ukládání povinností, což je v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny. Dále zasahuje do práva žalobce vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny, neboť mu znemožňuje výkon vlastnického práva v souladu s platnými právními předpisy. Ve svém důsledku porušuje zásadu spravedlivého procesu a vede k nepřipustnému přenesení odpovědnosti na jednotlivce za systémové nedostatky v obecně závazné vyhlášce. Pokud stát nebo obec vyžaduje určitý způsob nakládání s odpady, musí zároveň zajistit, aby existovala reálná možnost tuto povinnost splnit, jinak se jedná o zjevně nespravedlivý a ústavně nekonformní zásah. Protože tomu tak není, vede to k faktické diskriminaci některých vlastníků.
3. Žalobkyně namítala, že v její nemovitosti na X není žádný vhodný prostor pro umístění odpadové nádoby, přičemž umístění uvnitř domu, resp. na balkonu, naráží na hygienické a požární předpisy. Umístění na dvorek není možné z důvodu přístupu, který neodpovídá požadavkům na manipulaci s odpady a zároveň odporuje požárními předpisy. Žalovaný v této otázce vycházel zejména ze sporného a velmi obecného vyjádření společnosti Komwag, podnik čistoty a údržby města, a.s., které neposkytuje žádné konkrétní parametry k odůvodnění závěru, že je možné umístit odpadní nádoby na dvůr nebo na balkon nemovitosti žalobkyně. Vyjádření společnosti Komwag se nezabývá šířkou ani sklonem schodiště, které by musela osoba vynášející nádoby překonat. Pokud by musely být odpadní nádoby umístěny v zadní části domu, bylo by nutné popelnice přenášet. V této souvislosti žalobkyně odkazovala na § 29 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, podle něž je váhový limit pro hmotnost ručně manipulovaného břemene přenášeného mužem při občasném zvedání a přenášení 50 kg. Je tedy zřejmé, že žádná osoba nemůže být pověřena úkolem vynést do schodů naplněnou odpadní nádobu a objemu 1 100 l, ani 240 l nebo 120 l, neboť by tím došlo k porušení právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobkyně namítala, že argumentace žalovaného, podle níž jsou odpadní nádoby na kolečkách a nebude je vynášet jedna osoba, je pouhou spekulací, která nemá oporu ve správním spise. Z vyjádření společnosti Komwag nevyplývá žádná konkrétní informace o tom, jakým způsobem by mělo vynášení nádob probíhat, kdo by tuto činnost prováděl, kolik osob by k tomu bylo potřeba, jaká technika by mohla být využita a zda vůbec existuje realizovatelný způsob manipulace s odpadem, který by byl v souladu s platnými právními předpisy. Skutečnost, že mají popelnice kolečka, nijak neřeší problém překonávání strmého schodiště. Navíc tažení plné nádoby vážící přes 50 kg po schodišti by vedlo k jeho poškození, tj. ke vzniku škody na majetku žalobkyně. Žalobkyně měla za to, že není povinna strpět vznik škody pouze z důvodu, že nedisponuje vhodným místem pro umístění odpadních nádob. Schodiště v nemovitosti žalobkyně plní funkci chráněné únikové cesty a dvůr představuje jediný možný alternativní evakuační prostor. Uložení odpadu v těchto prostorech by mohlo závažně ohrozit bezpečnost osob v případě požáru. Žalobkyně dále namítala, že uložení odpadu na balkoně by vedlo k zápachu, přítomnosti hlodavců a hmyzu.

4. Žalobkyně podotkla, že se celou situaci snažila řešit žádostí o povolení zvláštního užívání pozemní komunikace podle § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. c) bodu 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, které však nebylo vyhověno.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení, přičemž konstatoval, že žalobkyně svým jednáním beze vší pochybnosti naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustila porušením § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech. Žalobkyně neprokázala splnění podmínek zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Tedy neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Přitom stačilo využít nabídku společnosti Komwag a zajistit si tak zanášku a vynášku odpadových nádob do prostoru vnitrobloku domu či na společný balkon. K jednotlivým žalobním námitkám pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 24. 8. 2023 v 15:43 se hlídka městské policie na základě oznámení dostavila do ulice X, kde se před budovou č. o. XA nacházela odpadová nádoba na smíšený odpad a kolem ní byly poházené odpadky. Hlídka městské policie následně kontaktovala společnost Komwag, aby provedla úklid nepořádku kolem odpadové nádoby. Společnost Komwag sdělila, že svozový den odpadu na této adrese je úterý. Jelikož se hlídka městské policie na místě nacházela ve čtvrtek, pojala podezření, že umístění odpadové nádoby na ulici mimo den svozu je v rozporu s vyhláškou o odpadech, a tedy že dochází k přestupkovému jednání. Na odpadové nádobě byla umístěna adresa X, z čehož hlídka městské policie usoudila, že je odpadová nádoba právě z tohoto domu. Hlídka městské policie se zkoušela kontaktovat žalobkyní, která je vlastníkem domu na uvedené adrese, což se jí nepodařilo. Protože nebylo možné vyřešit přestupek na místě, bylo sepsáno oznámení podezření ze spáchání přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Na dotaz ÚMČ Praha 2 sdělila dne 11. 10. 2023 společnost Komwag, podnik čistoty a údržby města, a.s., že na adrese X eviduje jednu nádobu na směsný odpad o objemu 1 100 litrů, která je zapsána na žalobkyni. Den svozu je úterý.
9. Dne 12. 10. 2023 rozhodl ÚMČ Praha 2 příkazem, že žalobkyně se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích pro porušení § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech a byla jí uložena pokuta ve výši 7 500 Kč. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně dne 31. 10. 2023 odpor.
10. Dne 8. 12. 2023 proběhlo ve věci ústní jednání, v rámci kterého žalobkyně namítala rozpor vyhlášky o odpadech se zákonem a s ústavním pořádkem. Namítala, že je absurdní a protiprávní, že jsou na ní vymáhány povinnosti, které nemůže splnit a že jí současně není umožněno zřídit stálé stanoviště sběrných nádob. Žalobkyně doložila ohledně budovy na adrese X své žádosti ze dne 7. 12. 2023, a sice žádost o povolení zvláštního užívání komunikace adresovanou ÚMČ Praha 2, žádost o posouzení možnosti umístit v budově sběrné nádoby na odpad z hlediska hygienických předpisů adresovanou Hygienické stanici hl. m. Prahy a žádost o posouzení možnosti umístit v budově sběrné nádoby na odpad z hlediska požární bezpečnosti adresovanou Hasičskému záchrannému sboru Praha.
11. Dne 23. 1. 2024 vydal ÚMČ Praha 2 rozhodnutí č. j. MCP2/039362/2024/OSA-OPR/Cap, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích pro porušení § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech a byla jí uložena pokuta ve výši 7 500 Kč.
12. Dne 28. 5. 2024 bylo toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného č. j. MHMP 1042040/2024 zrušeno a věc vrácena ÚMČ Praha 2 k novému projednání.
13. Na žádost ÚMČ Praha 2 zaslala společnost Komwag dne 25. 6. 2024 vyjádření, z něhož plyne, že adresa X v porovnání s okolními domy nijak nevybočuje stran náročnosti obsluhy nádob na odpad. Vzdálenost ani počet schodů nejsou extrémní a z poslední prohlídky na podzim 2023 nevyplývaly žádné překážky v obsluze popelnic. Z vnitřního sdělení ÚMČ Praha 2 ze dne 10. 7. 2024, č. j. MCP2/350414/2024/OZP-OOZP/Hra, plyne, že v domě bylo při místním šetření dne 25. 10. 2023 nalezeno několik možností, kam by šly nádoby na odpad umístit a odkud by je mohli zaměstnanci společnosti Komwag přistavovat ke svozu na veřejnou komunikaci.
14. Ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 30. 8. 2024 žalobkyně uvedla, že vyjádření společnosti Komwag, pokud jde o vynášení a zanášení popelnic včetně porovnání o ostatními sousedními nemovitostmi, je velice obecné a neobsahuje žádné konkrétní parametry obtížnosti. Žalobkyně má k dispozici nádobu na odpad o objemu 1 100 l, kterou z hygienických a požárně-bezpečnostních důvodů nemůže umístit nikam do domu ani na svůj pozemek.
15. Dne 3. 9. 2024 vydal ÚMČ Praha 2 rozhodnutí č. j. MCP2/474228/2024/OSA-OPR/Cap, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích pro porušení § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech a byla jí uložena pokuta ve výši 7 500 Kč.
16. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně dne 16. 12. 2024 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 18. 5. 2026 právní zástupce žalobkyně argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
19. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
20. Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje.*
21. Podle § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech *vlastník objektu zajistí v době svozu přistavení sběrné nádoby na směsný komunální odpad, sběrných nádob na jednotlivé složky tříděného komunálního odpadu a sběrné nádoby na biologicky rozložitelný odpad rostlinného původu na určené místo přistavení. Vlastník objektu odpovídá za to, že sběrné nádoby budou přistaveny na místo přistavení jen v den svozu nebo v době pro umístění sběrných nádob na místo přistavení podle § 7 odst. 5; to neplatí, je-li místo přistavení zároveň legálně zbudovaným stálým stanovištěm sběrných nádob.*
22. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
23. Žalobkyně namítala rozpor vyhlášky o odpadech se zákonem a s ústavním pořádkem.
24. Soud tedy v projednávané řešil otázku, zda je vyhláška o odpadech zákonná, resp. ústavně konformní. Soud by totiž byl oprávněn v případě zjištění nezákonnosti vyhlášky o odpadech tuto vyhlášku neaplikovat, což by nutně vedlo k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť skutková podstata přestupku, za který byla žalobkyně sankcionována, stojí na porušení povinnosti stanovené ve vyhlášce o odpadech. K možnosti správního soudu neaplikovat nezákonnou obecně závaznou vyhlášku soud předně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, např. bod 65 nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23. Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 As 168/2022-36, uvedl následující shrnující závěr: „*Obecné soudy sice mohou podle čl. 95 odst. 1 Ústavy posoudit soulad jiného právního předpisu (tedy např. vyhlášku ministerstva) se zákonem, avšak pouze v případě aplikace takového jiného právního předpisu na konkrétní případ. V takovém konkrétním případě, v podobě jakési incidenční kontroly, pak také mohou rozhodnout, že se jiný právní předpis pro jeho rozpor se zákonem v dané věci nepoužije (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 274/01, nebo ze dne 15. 11. 2021, II. ÚS 2925/20).*“ V odkazovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 274/01, Ústavní soud judikoval, že soudce obecného soudu je při použití „jiného právního předpisu“ oprávněn přezkoumat jeho soulad se zákonem s právními účinky *inter partes* a rozhodnout o jeho neaplikovatelnosti v dané věci.
25. Vyhláška o odpadech byla schválena usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 24. 11. 2022, a to podle § 44 odst. 3 písm. d) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

(dále jen „zákon o hl. m. Praze“), a § 59 odst. 4 až 6 zákona o odpadech, přičemž účinnosti nabyla dne 1. 1. 2023.

26. Soud při posouzení souladu vyhlášky se zákonem vyšel z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu, který ke kontrole obecně závazných vyhlášek územních samosprávných celků využívá testu skládajícího se z následujících čtyř kroků: (1.) zda zastupitelstvo obce mělo pravomoc vydat obecně závaznou vyhlášku, jejíž součástí je napadené ustanovení, (2.) zda se obec při vydání obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tj. zda nejednala *ultra vires*, (3.) zda obec nezneužila zákonem svěřenou pravomoc a působnost, a konečně (4.) zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (srov. např. nálezy ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04, či ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 24/23, bod 32). Zmíněný třetí krok testu Ústavní soud upřesnil a doplnil v nálezu ze dne 14. 2. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 42/23, tak, že se v jeho rámci zkoumá: (1.) zda obecně závazná vyhláška není v rozporu s obecnými ústavními principy (např. omezení základních práv pouze za podmínek stanovených ústavním pořádkem, určitost a bezrozpornost právní regulace, zákaz diskriminace či zákaz pravé retroaktivity); a (2.) zda obec při vydávání obecně závazné vyhlášky nezneužila svoji pravomoc, tedy zda vyhláškou nesleduje účel, který není zákonem aprobován.
27. První dva kroky testu zákonnosti obecně závazné vyhlášky se týkají natolik zásadních vad, že by u správního rozhodnutí vyvolaly jeho nicotnost, kterou správní soudy musí zjišťovat i bez návrhu (§ 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve spojení s § 76 odst. 2 s. ř. s.). Naproti tomu pro třetí a čtvrtý krok přezkumu obecně závazné vyhlášky se musí analogicky uplatnit dispoziční zásada vyjádřená v § 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 ve spojení s § 75 odst. 2 větou první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty počítané od oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je tvrdit, z jakých skutkových nebo právních důvodů je obecně závazná vyhláška nezákonná.
28. Pokud jde o první dva kroky přezkumu obecně závazné vyhlášky, soud je posoudil následovně.
29. Článek 104 odst. 3 Ústavy zakládá zastupitelstvu obce pravomoc v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky.
30. Podle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“) *do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon.*
31. Podle § 44 odst. 1 zákona o hl. m. Praze *zastupitelstvo hlavního města Prahy může v mezích samostatné působnosti hlavního města Prahy vydávat obecně závazné vyhlášky.*
32. Podle § 44 odst. 3 písm. d) zákona o hl. m. Praze *povinnosti může hlavní město Praha ukládat v samostatné působnosti jen obecně závaznou vyhláškou, stanoví-li tak zvláštní zákon.*
33. Podle § 59 zákona o odpadech (1) *Obec je povinna přebrat veškerý komunální odpad vznikající na jejím území při činnosti nepodnikajících fyzických osob. Pokud obec zavedla poplatek za odkládání komunálního odpadu z nemovité věci na základě kapacity soustředovacích prostředků podle zákona o místních poplatcích, je povinna přebírat směsný komunální odpad vznikající na*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jejím území při činnosti nepodnikajících fyzických osob v množství odpovídajícím kapacitě soustředovacích prostředků.

(2) Obec je povinna určit místa pro oddělené soustředování komunálního odpadu, a to alespoň nebezpečného odpadu, papíru, plastů, skla, kovů, biologického odpadu, jedlých olejů a tuků a od 1. ledna 2025 rovněž textilu. Obec není povinna odděleně soustřeďovat odpad plastů, skla a kovů, pokud tím nedojde s ohledem na další způsob nakládání s nimi k ohrožení možnosti provedení jejich recyklace.

(3) Obec je povinna zajistit, aby odděleně soustřeďované recyklovatelné složky komunálního odpadu tvořily v kalendářním roce 2025 a následujících letech alespoň 60 %, v kalendářním roce 2030 a následujících letech alespoň 65 % a v kalendářním roce 2035 a následujících letech alespoň 70 % z celkového množství komunálních odpadů, kterých je v daném kalendářním roce původcem. Do výpočtu podílu mohou být zahrnuty rovněž odděleně soustřeďované recyklovatelné složky komunálního odpadu vznikající na území obce při činnosti nepodnikajících fyzických osob, které nejsou předávány do obecního systému.

(4) Ke splnění povinností podle odstavců 1 až 3 obec nastaví obecní systém odpadového hospodářství (dále jen „obecní systém“). Obecní systém může obec nastavit obecně závaznou vyhláškou.

(5) Pokud obec nastaví obecní systém obecně závaznou vyhláškou, může touto vyhláškou zároveň určit i místa, ve kterých bude v rámci obecního systému přebírat a) stavební a demoliční odpad vznikající na území obce při činnosti nepodnikajících fyzických osob, b) movité věci v rámci předcházení vzniku odpadu, c) komunální odpad vznikající na území obce při činnosti právnických a podnikajících fyzických osob, které se do obecního systému na základě písemné smlouvy zapojují; v takovém případě musí obec obecně závaznou vyhláškou, kterou nastaví obecní systém, stanovit alespoň druhy odpadu, které může právnická nebo podnikající fyzická osoba předávat do obecního systému, způsob určení výše úhrady za zapojení do obecního systému a způsob jejího výběru, d) výrobky s ukončenou životností v případě, pokud je přebírá v rámci služby pro výrobce podle zákona o výrobcích s ukončenou životností, nebo e) rostlinné zbytky z údržby zeleně, zahrad a domácností ke zpracování na kompost v rámci komunitního kompostování podle § 65.

(6) Obec může obecně závaznou vyhláškou, kterou nastaví obecní systém, stanovit povinnosti osob související s předáváním odpadů a movitých věcí do obecního systému.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou a) rozsah míst pro oddělené soustřeďování komunálního odpadu podle odstavce 2, b) odpady, které se započítají do celkového množství komunálních odpadů, a odpady, které se započítají jako odděleně soustřeďované recyklovatelné složky komunálního odpadu podle odstavce 3, a c) způsob výpočtu plnění cíle podle odstavce 3 a způsob doložení jeho plnění.

34. Z výše uvedené právní úpravy je zřejmé, že zastupitelstvu hl. m. Prahy byla dána pravomoc vydat obecně závaznou vyhlášku o odpadech, kterou nastavilo obecní systém odpadového hospodářství, v jehož rámci stanovilo v § 9 odst. 6 povinnost vlastníkům objektů zajistit v době svozu přistavení sběrné nádoby na směsný komunální odpad, sběrných nádob na jednotlivé složky tříděného komunálního odpadu a sběrné nádoby na biologicky rozložitelný odpad rostlinného původu na určené místo přistavení. Dále podle § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech *vlastník objektu odpovídá za to, že sběrné nádoby budou přistaveny na místo přistavení jen v den svozu nebo v době pro umístění sběrných nádob na místo přistavení*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podle § 7 odst. 5; to neplatí, je-li místo přistavení zároveň legálně zbudovaným stálým stanovištěm sběrných nádob. To odpovídá výše citovanému § 59 odst. 6 zákona o odpadech, který obci umožňuje stanovit obecně závaznou vyhláškou povinnosti osob související s předáváním odpadů do obecního systému. Umístění odpadových nádob na určené místo přistavení je standardně spjato s předáváním odpadů ke svozu. Tato činnost je v souvislosti s předáváním odpadů do obecního systému pravidelně vykonávána. Stanovení odpovědnosti za to, že sběrné nádoby budou přistaveny na místo přistavení jen v den svozu, nepochybně spadá pod rozsah pojmu „povinnost osob související s předáváním odpadů do obecního systému“. Zastupitelstvo hl. m. Prahy proto nepřekročilo zákonné meze své věcné působnosti a nejednalo tzv. *ultra vires*.

35. Jak již bylo uvedeno výše, třetí a čtvrtý krok přezkumu závisely na konkrétní procesní aktivitě žalobkyně, resp. na obsahu jejích žalobních tvrzení. V posuzovaném případě ovšem byla žalobní tvrzení formulována značně obecně. Žalobkyně v podstatě namítala, že je vyhláškou o odpadech na vlastníky nemovitostí přenášena odpovědnost za umístění odpadových nádob, aniž by tomu odpovídala povinnost obce zajistit prostor pro jejich uložení mimo svozový den. Argumentace tak cílí právě na otázku zákonných mezí pravomoci, která však již byla vyřešena v předchozím bodě tohoto rozsudku v rámci 1. a 2. kroku testu zákonnosti obecně závazné vyhlášky.
36. K otázkám zneužití pravomoci obce, rozpornosti s obecnými ústavními principy či zneužití pravomoci hl. m. Prahy při vydávání vyhlášky o odpadech žalobkyně nenamítala nic konkrétního, a proto i soud může uzavřít v obecnosti, že žádný z výše uvedených deficitů u vyhlášky o odpadech neshledal. Vyhláška o odpadech slouží k provedení zákona o odpadech a sleduje účel aprobovaný tímto zákonem, ve kterém má náležitou oporu. Vyhláška o odpadech ve svém § 9 odst. 6 sleduje legitimní cíl přiměřený tomu, aby byla veřejná prostranství chráněna před neoprávněným zábořem, kdy oblast, o kterou v daném případě jde, spadá navíc do městské památkové zóny. Tato vyhláška byla vydána na základě zákona, sleduje přiměřený cíl a platí pro všechny stejně. Vyhláška o odpadech tedy v testu zákonnosti obstála. Soud neshledal ani žádný rozpor vyhlášky s ústavním pořádkem.
37. Žalobkyně dále namítala, že objektivně nemá možnost vyhovět vyhlášce o odpadech, neboť nemá možnost umístit odpadové nádoby na jiné vhodné místo v její nemovitosti. Žalovaný se k těmto námitkám podrobně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na straně 15 a násl. V něm uvedl, že jádrem argumentace žalobkyně byla tvrzená nemožnost umístit odpadové nádoby na jiné vhodné místo v její nemovitosti. Žalovaný nicméně konstatoval, že doplněný spisový materiál pravdivost takového tvrzení žalobkyně nedokládal. K námitce obecnosti a nepřiléhavosti vyjádření Komwag ze dne 25. 6. 2024, žalovaný nepřisvědčil; z vyjádření svozové společnosti Komwag naopak vyplynulo, že vyhodnocení možnosti zajištění zanášky a vynášky odpadových nádob do dvora a na balkon bytového domu bylo činěno se zohledněním vnitřních dispozic bytového domu X. Zaměstnanci společnosti Komwag provedli přímo v nemovitosti osobní prohlídku a jejich vyjádření tedy reflektuje zjištění z této prohlídky v nemovitosti odvolatele. Jinak řečeno, Komwag vyslovila závěr, že situaci v nemovitosti žalobkyně považovala svozová společnost provádějící svoz komunálního odpadu na celém území městské části Praha 2 za srovnatelnou s jinými nemovitostmi, kde k zanášce a vynášce odpadových nádob dochází. Z vyjádření rovněž plyne, že z prohlídky nemovitosti nevyplývaly žádné překážky v obsluze nádob. Možnosti manipulovat s odpadovými nádobami tedy byly svozovou společností zjevně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zhodnoceny ve vztahu ke konkrétnímu sklonu schodiště a parametrům schodů v nemovitosti žalobkyně.

38. K argumentaci žalobkyně hygienickými limity v § 29 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů, žalovaný považoval za nutné vyjasnit, že žalobkyní zmiňovaný limit 50 kg se vztahuje výhradně na hmotnost ručně manipulovaného břemene přenášeného mužem při občasném zvedání a přenášení. Odpadové nádoby jsou přitom opatřeny kolečky a jsou tak nikoliv výhradně zvedány a přenášeny vzduchem, ale daleko spíše taženy a posunovány po zemi. Taková konstrukce usnadňuje i přetahování odpadových nádob přes jednotlivé stupně schodišť. Kolečka odpadových nádob jsou záměrně umístěna nikoliv pouze ze spodní strany popelnic, ale přesahují i přes jejich zadní stranu. Žalobkyni bylo navrženo umístění vícero nádob o objemu 120 litrů. Žalobkyně ani nijak nedokládá, že by odpadová nádoba o objemu 120 litrů naplněná směsným komunálním odpadem měla přesahovat váhu 50 kg. Tažení odpadových nádob přes schodiště je v této části města běžnou provozní činností společnosti Komwag a jak plyne z jejího vyjádření provádí tuto činnost i u jiných nemovitostí v okolí bytového domu žalobkyně. I v případě používání odpadových nádob o objemu 240 litrů jsou tyto nádoby taženy v pásmech až do 70 m. Tvzení žalobkyně o nutném či možném porušování hygienických limitů z nařízení vlády č. 361/2007 Sb. tak byly dle žalovaného nepodloženy.
39. Žalobkyně též nesouhlasila s návrhem svozové společnosti Komwag na výměnu stávajících odpadových nádob o objemu 1.100 litrů za 3 odpadové nádoby o objemu 120 litrů s četností vývozu 2x týdně. Žalovaný k tomu uvedl, že daný návrh je pouze jednou z možností, která se žalobkyní nabízela k odkládání směsného komunálního odpadu z její nemovitosti. Tyto možnosti jsou dány vyhláškou o odpadech, která v § 7 odst. 2 a 3 stanoví, že v rámci obecního systému jsou poskytovány sběrné nádoby na směsný komunální odpad o objemech 80, 110, 120, 240, 360, 660 a 1 100 litrů. V rámci obecního systému jsou pak sběrné nádoby na směsný komunální odpad sváženy s četností svozu jedenkrát za 14 dní a jedenkrát až sedmkrát za týden. Je pravda, že vyhláška o odpadech zároveň v příloze č. 2 stanovuje doporučený objem pro výpočet kapacity, počtu a frekvence svozu sběrné nádoby (sběrných nádob). V případě bytových domů v činžovní zástavbě je takový doporučený objem 4-6 litrů na osobu a den. U 27 trvale žijících osob evidovaných v nemovitosti žalobkyně na adrese X se tedy doporučený objem sběrných nádob pohybuje v rozmezí 108 až 162 litrů na den a tedy 756-1.134 litrů na týden. Žalobkyni se nicméně nabízí i jiné kombinace sběrných nádob a četností svozu, kdy bude doporučený objem dodržen.
40. Pokud žalobkyně tvrdila, že v jejím bytovém domě ani na jeho dvoře nejsou prostory vhodné k umístění sběrných nádob na směsný komunální odpad, žalovaný uvedl, že tato tvrzení nejsou podpořena žádnými relevantními podklady. Žalovaný považoval za uspokojivě vyřešenou otázku samotné dosažitelnosti daných prostor z hlediska zanášky a vynášky sběrných nádob, když bylo doloženo, že svozová společnost Komwag je schopna takovou vynášku a zanášku zajistit svými pracovníky, jedná se o její běžnou provozní praxi a předložila ve vztahu k takové službě také cenovou nabídku, kterou však žalobkyně nevyužila.
41. Žalobkyně se pak svou argumentací také bránila tvrzením o nemožnosti umístění odpadových nádob do dvora objektu a na balkon tvořící součást společných částí domu z důvodu protipožární ochrany. K tomu doložila sdělení Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2023. Žalovaný však konstatoval, že tento dokument se k možnosti umístění sběrných nádob do prostoru dvora objektu a na předmětný balkon

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nevyjadřoval, věcně jí neposuzoval a ani z něj nevyplynulo, že by takové umístění protipožární předpisy vylučovaly. Z daného dokumentu toliko plyne, že schodiště domu má funkci chráněné únikové cesty umožňující v případě požáru evakuaci osob z bytového domu do uličního prostoru nebo do prostoru dvora objektu. Z toho lze tedy dovodit, že daná úniková cesta nemá být zatarasena předměty, které by její využití v době požáru znesnadňovaly. Z katastru nemovitostí jako veřejného seznamu přitom plyne, že dvůr objektu X tvoří pozemek parc. č. 1964, k. ú. Vinohrady, o výměře 162 m². Žalobkyně přitom nikterak nedoložila ani nevysvětlila, proč by odpadové nádoby, které při návrhu umístění 3 odpadových nádob na 120 litrů zabírají méně než 1 m², nemohly být ve dvoře domu umístěny. Je třeba podotknout, že vnitroblok činžovních domů tvoří zázemí těchto bytových domů. Teze, že by snad existence únikové cesty vyústěné také do dvora domu vyžadovala, aby celý prostor dvora zůstal prázdný bez jakýchkoliv předmětů, by v zásadě popírala účel, pro který byly vnitrobloky činžovních domů zřizovány. Z dokumentů doložených žalobkyní žádná nutnost ponechání vnitrobloku domů bez předmětů, které by mohly v jakémkoliv míře zvyšovat požární riziko, vůbec neplyne. Žalovaný naopak považoval dvůr domu jako logické technické zázemí domu, které je pro umístování odpadových nádob obecně vhodné. Stejnou logikou neshledal žalovaný v uložení odpadu ve standardizovaných odpadových nádobách v prostoru dvora ani jakékoliv porušení vyhlášky č. 273/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady.

42. Rovněž v případě společného balkonu v nemovitosti na adrese X nebyl dle žalovaného žalobkyní předložen podklad, který by jeho využití pro umístění odpadových nádob vylučoval. I balkon domu může sloužit jako nechráněná úniková cesta, nicméně žalobkyně nijak nedoložila, že by z této skutečnosti vyplývalo, že na balkon není možné umísťovat žádné předměty, a to i v případě, že tyto předměty neblokují či nezužují vchod na balkon. Prostor balkonu je místem odvětrávaným, kde nehrozí hygienická rizika spojená s uložením odpadu a při obvyklém užívání odpadových nádob ani zvýšené nebezpečí vzniku znečištění. Žalobkyní zmiňovaný únik odpadu při nedostatečném uzavření odpadové nádoby je při nesprávném užívání odpadových nádob rizikem spojeným s jakýmkoliv jejich umístěním, bez ohledu na to, zda se budou odpadové nádoby nacházet ve vnitřní části domu, ve dvoře či na uličním prostranství. Ani v uličním prostranství není žádoucí, aby odpad ze sběrných nádob vypadal a znečišťoval veřejná prostranství (takový stav by byl v rozporu s právními předpisy). Jedná se však o záležitost, kterou lze řešit běžnou provozní kázní při užívání odpadových nádob. Nejde tedy o důvod, který by zamezoval možnosti umístit odpadové nádoby do vnitřku bytového domu, tím spíše pak na odvětrávaný společný balkon bytového domu.
43. Žalovaný tak po doplnění spisového materiálu dospěl k závěru, že se v případě nemovitosti žalobkyně na adrese X nabízí jiné umístění odpadových nádob než do uličního prostranství, a to minimálně jejich umístění v zázemí bytového domu ve vnitrobloku na pozemku parc. č. XB, k. ú. XC. Tento dvůr je dosažitelný zanáškou a vynáškou svozové společnosti za předpokladu volby menšího rozměru odpadové nádoby. Daný dvůr je otevřeným provětrávaným prostranstvím. Prostorově dvůr umožňuje umístění i většího počtu odpadových nádob, bez toho, aby odpadové nádoby jakkoliv blokovaly vchod na tento dvůr. Žalobkyně nepředložila podklady, které by užití dvora domu pro umístění odpadových nádob vylučovaly. Ve variantě 3 odpadových nádob o objemu 120 litrů by tyto nádoby zabíraly méně než 1 % plochy dvora. K dosažení vyhláškou o odpadech doporučeného objemu sběrných nádob by v takovém případě postačovalo jejich vyvážení s frekvencí 3x týdně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

44. Žalovaný dále nepominul, že využití služby zanáška a vynáška odpadu s danou četností svozu je spojeno s určitým finančním dopadem na žalobkyni, který však nepovažoval za nepřiměřený. Žalobkyně nadto nemusí dané zpoplatněné služby využít, pokud bude schopna provádět zanášku a vynášku odpadových nádob vlastními silami. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že organizačně-technickými opatřeními - využití odpadových nádob o menším objemu s častější frekvencí svozu lze zajistit umístění odpadových nádob mimo pozemní komunikaci.
45. Návrhy dalšího dokazování vznesené žalobkyní z pohledu žalovaného správní orgán I. stupně správně odmítl, protože již shromážděné podklady umožňovaly ve věci meritorně rozhodnout. Žalovaný připomněl, že to byla právě žalobkyně, kterou tížilo důkazní břemeno stran existence liberačních důvodů, když samotné porušení povinnosti stanovené vyhláškou o odpadech jí bylo prokázáno. Žalobkyně tedy měla případně sama opatřit podklad, který by prokazoval, že umístění odpadových nádob je v celém prostoru dvora obou nemovitostí z důvodu protipožární ochrany vyloučeno. O využití dvora bylo totiž uvažováno od počátku vedeného přestupkového řízení, tedy stanovisko osoby s odbornou způsobilostí v protipožární ochraně k využití dvora domu mohla žalobkyně doložit již v průběhu prvoinstančního správního řízení před zrušením prvního rozhodnutí ve věci. Žalobkyně však doložila k této problematice toliko dokumenty, které tvrzenou nutnost ponechání zcela volného vnitřního dvora jako únikové cesty nijak nepodporují. Žalovaný se se žalobkyní ztotožnil pouze v tom, že by nebagatelizoval význam vyústění chodby domu do vnitřního dvora jako alternativní únikové cesty v případě, že by únik do ulice nebylo možné využít, protože by se například zdroj požáru nacházel právě v blízkosti tohoto vchodu z ulice. Východ na vnitřní dvůr tedy i dle soudu žalovaného měl zůstat volný. Z toho však nelze dovodit, že by měl zůstat volný také celý prostor dvora obou nemovitostí, který by nebylo možné v souladu s běžnou praxí využít ani pro umístění odpadových nádob na méně než 1 % jejich rozlohy.
46. Rovněž místní šetření v nemovitostech žalobkyně by dle žalovaného již nemohlo přinést další zásadní zjištění, jestliže spisová dokumentace obsahuje mimo jiné fotodokumentaci vnitřních prostor domů a vyjádření, resp. cenové nabídky svozové společnosti Komwag byly číněny na základě osobní prohlídky vnitřních prostor domu.
47. Stejně tak žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně nepokládal za potřebné provedení svědeckého výslechu jednatele žalobkyně. Ing. Zimmermann je členem statutárního orgánu žalobkyně, osobně se účastnil místního šetření v objektech odvolatele dne 25. 10. 2023, jinak však není zřejmé, jaké nové skutečnosti by mohl jako svědek v této věci uvést, a proč žalobkyně dané skutečnosti neuvedla již v rámci svého vyjádření k věci. Žalovaný proto shrnul, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, když nedoložila, že by vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby uznání viny za přestupek zabránila.
48. Soud se s uvedeným velmi podrobným a rozsáhlým posouzením žalovaného zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Žalobní námitka spočívající v tvrzení, že žalobkyně objektivně nemá možnost vyhovět vyhlášce o odpadech, není důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předestřel několik variant, jak se může žalobkyně zachovat, aby do budoucna jednala v souladu s vyhláškou o odpadech. Žalobkyně může jeden kontejner o objemu 1 100 l nahradit více popelnicemi menšího objemu, s nimiž se lépe manipuluje. Může si zajistit frekventovanější svoz odpadu, aby tak kompenzovala menší odpadové nádoby. Dále existuje také možnost zanášky a vynášky společností Komwag, podnik čistoty a údržby města, a.s.,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z jejíhož vyjádření plyne, že nemovitost žalobkyně na adrese X nevykazuje žádné odlišnosti od okolních budov, které by jakkoliv znemožňovaly manipulaci s odpadovými nádobami. Tyto překážky pak v průběhu správního řízení žalobkyně neprokázala. Z místního šetření konaného dne 25. 10. 2023 za přítomnosti člena statutárního orgánu žalobkyně, zaměstnankyň ÚMČ Praha 2 a zástupce společnosti Komwag vyplynuly možnosti umístění odpadových nádob v budově žalobkyně. Současně byla navržena možnost pro žalobkyni požádat o umístění nádob na tříděný odpad zdarma, čímž by došlo ke snížení objemu směsného odpadu a i počtu odpadových nádob na směsný odpad. Ze správního spisu neplyne žádná skutečnost, která by žalobkyni opravňovala k záboru veřejného prostranství, což fakticky činí permanentním umístěním popelnice na chodníku. Objektivní nemožnost žalobkyně plnit povinnosti stanovené vyhláškou o odpadech nebyla prokázána. Přestože správní orgány v rámci dobré správy nabídly žalobkyni řešení její situace, žalobkyně je nevyužila. Předmětem přestupkového řízení přitom není hledání vhodného místa pro uchovávání popelnice, jak uvedl zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 4 A 108/2016-110.

49. Soud se též ztotožnil s názorem žalovaného ohledně neprovedení důkazů stanoviskem hasičů nebo výsledkem jednatele žalobkyně, pro nadbytečnost. Není povinností správních orgánů prokazovat každé dílčí tvrzení žalobkyně, pokud shromážděné podklady odůvodňovaly učiněné závěry a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobkyně se dle názoru soudu tedy rozhodně nenacházela v situaci, kdy by nemohla vyhláše o odpadech vyhovět.
50. K namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, soud uvádí po podrobném seznámení se s obsahem správního spisu nemá jakékoliv pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu bez důvodných pochybností, na základě kterého bylo možno učinit závěr o tom, že žalobkyně se vytýkaného přestupku tak, jak byl ve výroku rozhodnutí popsán, dopustila, a současně neuvedla nic, z čehož by bylo možno prokázat, že za tento přestupek není právně odpovědná.
51. V této souvislosti soud uvádí, že k liberaci právnických osob z odpovědnosti za přestupky existuje bohatá a ustálená judikatura NSS. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 10. 2021, čj. 10 Ads 356/2021-25, břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nese přestupce. Z rozsudku NSS ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 As 123/2014-33, zase plyne, že *„případné liberační důvody musí prokazovat obviněný ze správního deliktu, nikoli správní orgán, který pouze posuzuje jejich důvodnost“*. Ke zproštění se objektivní odpovědnosti nedojde v případě, pokud právnická osoba neprokáže, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušování zákona, a proto nestačí odkaz na to, že tato technicky možná opatření po ní nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické. Komentář Jemelka, Vetešník, Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, 2020, C.H. Beck, k liberačnímu důvodu uvádí: *„Liberační důvod mohou představovat například přírodní katastrofy, které nemohla odpovědná osoba ovlivnit. Naopak tímto důvodem nemohou být takové překážky splnění právní povinnosti, které je osoba povinna překonat nebo odstranit (Vetešník, Jemelka, Potěšil, Vetešníková, Adameová, Bohuslav 2016 s. 7). Odborná literatura k tomu dodává: „Za vynaložení řádné péče je možno považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k zabránění porušování nebo neplnění právních povinností za běžných okolností.“ (Prášková 2013 s. 321)“*. Podle důvodové zprávy k § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se právnická osoba zproští odpovědnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v případě, „*jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, kterými sama zabezpečila splnění dotčené povinnosti*“. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, čj. 11 A 107/2013-28, vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno považovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit.

52. Soud opakuje, že žalobkyni se existenci liberačních důvodů ke zproštění své odpovědnosti za vytýkaný přestupek nepodařilo prokázat. Pouhá snaha žalobkyně o řešení situace podáním žádosti o povolení zvláštního užívání pozemní komunikace podle § 25 odst. 1 a odst. 6 písm. c) bodu 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, které však nebylo vyhověno, nezbavuje žalobkyni povinnosti řídit se ustanoveními obecně závazné vyhlášky o odpadech a nemůže být důvodem zproštění odpovědnosti za přestupek, který je předmětem tohoto řízení.
53. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného, ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí v žalobě vytýkanými vadami, naopak, obě rozhodnutí splňují požadavky na svůj obsah a jsou dostatečně opřena o skutečnosti a důkazy založené ve správním spisu, tak jak soud již uvedl výše.
54. Ke shodným závěrům ve skutkově obdobné věci dospěl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 11. 2025, č.j. 1 A 30/2025-58.

VI.

Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.